

[Landbrugsministeren.]

og en anden for Landmænd. Det er fuldkommen urigtigt, og det ærede Medlem har ikke kunnet belægge denne Udtalelse med noget som helst Bevis. Det er aldrig krævet af Landmændene, at de skal betale en bestemt Pris for deres Raastoffer og levere den færdige Vare til en bestemt Pris. Det er det, det ærede Medlem Hr. Kyed kræver af Møllere og Bagere; de skal betale en bestemt Pris for Raavarene og levere den færdige Vare til en bestemt Pris. Naar man kræver det, maa man naturligvis ogsaa sikre, at de kan eksistere, ellers bliver det simpelt hen saaledes, at ingen faar Brød her i Landet. Og der er saa meget mindre Grund til at kræve det her, som Landmændene jo ikke hidtil har leveret Brødkorn af nogen Betydning til Brødforbruget her i Landet. Af de 4 Mill. Tønder Korn, der i 1932 blev brugt til Fremstilling af Brødkorn — det gælder baade Rugbrød og Franskbrød —, var kun 200 000 Tønder her fra Landet, Resten, de 3 800 000 Tønder, var udenlandske Korn. Det, man nu kræver, er, at dette udenlandske Korn skal belastes med en Afgift, der enten maa betales af Forbrugerne eller af Bagerne. Det sidste, siger jeg, er umuligt, for saa gaar det saaledes, at de bliver nødt til at lukke Butikkerne, og det første anser jeg for at være urigtigt, og det er ogsaa det, der staaer i Landbokommissionens Indstilling.

Formanden: Det ærede Medlem Hr. Thomsen har Ordet for en kort Bemærkning.

Thomsen: Hvis det ærede Medlem Hr. Jørgen Jørgensen vilde anvise en Vej til Rentabilitet for Landbruget, der gaar uden om en ændret Valutapolitik, var der mange, der vilde være ham i høj Grad taknemmelige. Jeg ved ikke, om det ærede Medlem læser „Social-Demokraten“. Der skrev Knud Korst for kort Tid siden:

„Der kan være Tidspunkter, hvor de økonomiske Tilstande er saa spændte og uholdbare, at en almindelig Afspænding gennem Pengeværdiens Forandring er uomgængelig nødvendig.“

Det er en Sandhed, som det ærede Medlem Hr. Jørgen Jørgensen vilde have godt af at stifte Bekendtskab med og erkende. Den Dag, det ærede Medlem erkender denne Sandhed, er Tiden inde til at fremsætte Forslag som af mig antydet; men hvis det ærede Medlem Hr. Jørgen Jørgensen og Flertalspartierne i denne Sal ønsker at fortsætte med en Politik som den, der gives

Udtryk for gennem de Lovforslag, der her er forelagt, ja, saa er det paa Forhaand haabløst.

Formanden: Det ærede Medlem Hr. Kyed har Ordet for en kort Bemærkning.

Kyed: Den højtærede Landbrugsminister fastholder stadig sit Standpunkt: at de Brødpriser, jeg har nævnt, ikke kan bære en Kornpris af 11 Kr. cif for Rug og 14 Kr. for Hvede. Dette med at nævne Afgiften har ikke noget med Sagen at gøre, højtærede Minister, det, det kommer an paa, er den endelige Pris. Den højtærede Minister mente ikke engang, at Brødkornet, selv om det ikke skulde belastes fuldt ud, i hvert Fald skulde have den Afgift, som det kunde taale. Den højtærede Minister mente, at de Kornpriser, vi i Øjeblikket har paa Verdensmarkedet, ikke betinger nogen som helst Afgift, naar henses til de Brødpriser, vi har paa det indenlandske Marked. De to Ting kan ikke rimes sammen. I 1929 kostede Rug 16 Kr. og Hvede 16 Kr. 68 Øre paa det indenlandske Marked. 1929's Prisniveau er gældende for alle andre Erhverv her i Landet i Øjeblikket ved Aftaler, ved Opretholdelse af Købeevnen o. s. v., men ikke for Landbruget. Man har ladet alle andre Erhverv, som er med i Prisdannelsen for Brødkorn og Brød, opretholde deres 1929-Prisgrundlag, men man kræver, at Landbruget skal have sit Prisniveau liggende langt nede, ikke engang Prisen 11 Kr. for Rug og 14 Kr. for Hvede mener man, der kan være Tale om. Det mener jeg er uberettiget. Man kan ikke sige, siger den højtærede Minister, at Landbruget leverer Brødkorn til Hjemmemarkedet. Ja, hvis Bagerne ikke tager det herhjemme dyrkede Korn, køber de i Udlandet, og saa bruger vi den hjemlige Avl til Opfodring. Men selv om vi tog Rug og Hvede af den hjemlige Produktion, vilde vi jo ikke kunne opnaa højere Priser end dem, Verdensmarkedet noterer, og det er langt uden Produktionsprisen. Vil man føre en saadan Tale, kan man ogsaa sige: Hvorfor laver man Monopolisering gennem Valutaordning, gennem Toldforanstaltninger og paa mange flere Maader for Fodtøjsfabrikker, for Klædefabrikker og paa mange andre Omraader? Vi kunde jo købe vort Tøj og vort Skotøj, Hr. Minister, fra Udlandet til meget lavere Priser. Hvorfor skal vi ikke have Lov til at gøre det, naar De vil fastholde Deres Opfattelse?